

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
НОЩ В УЧИЛИЩЕТО

chitanka.info

Срещу мен е училище „П.П.Славейков“...

Е, не срещу мен, а срещу кооперацията в която живея...

И не цялото училище, а само прозорците на четвъртия му етаж. При това тия на коридора. Високо вдигнати, само вечер се виждат осветени, а денем понякога зяпам как слънцето се отразява в стъклата на нашия блок и праща зайчета по белия таван отсреща...

Вярно, едното крило на сградата — малкото, е обърнато с класни стаи към нас. И ние ги знаем наизуст — кабинет по рисуване, по музика, а двата покрити с бяла боя прозореца са на тоалетните. До тях е голямото стъкло към фойето, на което като на огромен телевизионен екран понякога наблюдавам позабравени сценки от училищния живот...

Понякога — защото обикновено излизам рано сутрин и се връщам късно вечер. А след седем часа може да видиш единствено учениците от вечерното — ако са дошли. И, ако са излезли във фойето...

Рядко, много рядко съм в къщи през деня. Трябва да съм болен или отпускар, та да мога да наблюдавам какво става отсреща. Само че, изляза ли в отпуска — заминавам. Където ще да е, да не съм у дома. Пък и какво да правя в малкия празен апартамент?

Бившата ми жена презрително каза при развода: „И какво да ти вземе човек?“...

Е, аз не премълчах — стара моя слабост! — припомних й: „Живота ми...“, но тя явно беше решила да не се занимава с неудачници...

Странно нещо е това бракът... Някаква магия. Успява неусетно да превърне двама влюбени във врагове. Или дори в безразлични си...

Не, жена ми... Бившата... Не е лош човек... И синът я обича, и дъщерята, понякога дори аз съм съгласен с нея и ми се нрави... Особено, откакто съм сигурен, че я виждам за малко...

Просто несъвпадение на характерите...

Аз останах в апартамента, тя се премести при Генерала — баща си. Да се грижи за него. Защото му е скучно в петстайния апартамент, не му стига да зяпа минувачите по главната, иска и човек, комуто да обяснява кое какво е, да се кара, да капризничи...

Внукът му е на 100 километра, внучката на 500... Правнуците идват понякога, но как да се разберат хлапета с детски акъл и 90—годишен полуизкукуригал старец? Който, при това, някога е командвал дивизия и дели хората на подчинени (почти всички) и началници (не е останал никой)...

Мен така и не разбра в коя категория да ме сложи, затова беше много внимателен. Особено след два—три случая, в които се сблъска с родовата проклетия...

Важното е, че сега съм сам в апартамента... А, да — и котарака Рики. Черен, мрачен, съскащ по всеки външен човек, понякога дори нападащ обувките му. Когато са на стелаж — за по-сигурно...

Мен ме признава за нещо като майка и водач на глутницата. Отгледал съм го от половин шепа космата мръвка. Някакво момиченце искаше да го хвърля — не им трябвало котка. Едва се сдържах... Занесох го във ветеринарната, установиха, че няма и две седмици, слепичко, кльоцаво, гладно... Хранех го с пипета, миех посраното му дупе, слагах го да спи до един будилник — да го слуша като биене на сърце. Но то бързо се усети и избра мен. Цяла нощ спя със сгънати крака — там се е разположил той...

Имаме си правила в къщи и ги спазваме. Например, не се катери по книгите. Имам цяла тематична библиотека — криминалета. Класически, съвременни, исторически, фантастични...

Събирам си ги и чета... За да се откъсна от моя делник. Да съм далеч от работата ми... Чета, смея се понякога, случвало се е и да се замисля...

Литература... Има някой път някъде нещо вярно в нея... Гарнитура на огромните измислици... Затова я харесвам — харесва ми да откривам волните или неволни лъжи, опити за измама на читателя, за заблуда или манипулация...

В апартамента има две стаи. Едната е кухня, трапезария, гостна, другата е спалня—библиотека—кабинет. И тоалетна с вана. Плюс малко антрене — достатъчно за стенна закачалка и стелаж за обувки. То повече място не ми и трябва — колко багаж ще да е събрал 50—годишен разведен полицаи...

В кухнята е и телевизорът. Нарочно го държа там — да не заспивам пред него. Гледам каквото гледам, изключвам, отивам отвъд, отварям книгата, чета, заспивам...

Освен в сряда, когато има мач за някакво континентално първенство. Тогава зяпам — с книга в ръка. Отначало впервам поглед, после ми омръзва, отварям четивото, стане ли нещо — гледам повторението...

Та тая сряда имаше мач за Шампионската лига. Играеха интересни отбори, реших, че ще изкарам поне първото полувреме...

Но в 21—та минута ми звъннаха...

21 минута... Тогава англичаните вкараха гол. Тъкмо оставих книгата, за да видя повторението, телефонът запя... Видях номера — от управлението...

Сетих се... Аман...

Така и беше...

Произшествие. А отговарящият за дежурната група вдигнал кръвното. И началникът наредил аз да го заместя спешно...

Не мога да кажа, че бях изненадан. Вълчев не е от умните, има си система. Реши ли, че иска да си почине — вдига кръвното, отива в близката болница, където или сестра му, или шурейт му набързо го хоспитализират (на книга), сетне се прибира и си отспива...

Всички го знаят, знае го и шефът... Ама нещо с кадрите не сме добре, та... Не, има кандидати. И постъпват нови служители... Обаче — полицаи няма... А Вълчев има нюх, умее я тая работа. Затова и шефът го държи...

Но — защо сега? И защо за моя сметка?

— Нещо интересно? — попитах, докато с една ръка въртях обувката, за да я наглася по крака...

— Произшествие. Убийство или самоубийство...

Те това е... Хем извънредно дежурство, хем...

— Кола ще дойде ли? Къде е произшествието?

— Колата отиде с дежурната група. А то е в училище „Славейков“...

Ха?!

— Срещу вас...

Погледнах през прозореца. Отсреща имаше светлинки тук-там, видях, че голямата стъклена врата ярко блести, забелязах и две паркирани коли, а после зърнах и нашата да спира, след нея идва и линейка...

— Слизам...

20:10 — 20:30 часа

Професията ми изисква бързина на действията. А навикът и годините спомагат — леките обувки са на краката, ризата... Може и тая, тя беше за днес, а денят не е свършил. Природата ми е спестила вчесването, бръснах се заранта, пък и лекото брадясване е модерно. Панталонът... Хайде да нахлузя дънките, не отивам в управлението, няма нужда да показвам на шефа колко съм консервативно благопристоен...

Замислям се за бейзболната шапчица, но я слагам. Едно, че... Нали ви споменах — прическата. Пък лятна вечер — лятна, но не зная докога ще съм навън. И второ — стилът. Дънки, лека брада, шапчица... Връзват се. Такъв един — леко небрежен детектив...

До задния вход на училището е само едно пресичане на улицата. Там вече стои униформен. С половин око виждам, че и на другия вход има наш човек, предните два също са вече блокирани. Колата с експертите е запретила портата към двора, на другата се мярка пак униформен...

Доста народ... А при сегашната криза подобна голяма група изпращат в редки случаи...

Униформеният ме поздравява, кимам му. Във фоайето са няколко човека. Познати лица — двама оперативни, лекар, медицинска сестра, с тях е шофьорът на линейката...

И експертната група е в разширен състав...

Двама непознати граждани — поемните лица, ясно...

Висока, все още красива, червенокоса, с къса прическа дама. Явно нещо фактор в училището, защото говори задъхано нещо на човек, когото познавам визуално. Виждам го маса пъти в кабинета на третия етаж — учител е. И изглежда не е имал късмет, попаднал е ненавреме не на място...

— Здравейте! — казвам и се оглеждам...

— Вас ли пратиха? — пита ненужно единият оперативен. Здравчев се казва, в съседни кабинети сме. Все още млад — гони 40— така, винаги бодър, винаги свеж, често дори се усмихва...

— Привет, Здравчев, здравей, Киров — кимам на двамата. Киров е на същите години, но за разлика от колегата е винаги свеж като

кисела краставичка. Което му помага да мълчи и да гледа. А той умее да гледа и — най-важното! — да вижда...

Ставам център на вниманието. Високата дама тръгва към мен и веднага взема нещата под контрол.

— Добър вечер... Макар че... Какво му е доброто... Елате, ще ви заведа при мъртвия. Ей оттук...

Проблемът на дамата е видим, но аз имам работа, нямам време да я променям...

— Момент! Вашето име?

— Маринова... Петя Маринова — помощник директор съм...

Кимвам към коридора, водещ нейде вляво.

— Изчакайте там малко, ако обичате. Ще ви извикам, ще ви кажа какво ще правим... Благодаря! Здравчев, елате за малко...

Здравчев леко се подхилва. И нему, и на Киров нещата са ясни. Допада им как поставям всичко по местата — засега...

— Докладвайте...

— Има мъж, с нож в сърцето. Кирил Стефанов. Охранител. Тялото е долу, на първата площадка към мазето. Гледахме го — не може да се разбере сам ли го е забил, някой друг ли е. Но е отпред, дълбоко е стигнал... Доста трудно ще е някой така отблизо и толкова изненадващо да го е забил...

— Не ми се вярва в самоубийството — казва Киров — Ще дойде той на работа в 19 часа, за да се самоубие... Защо не го е направил у дома си? Или нейде другаде? Още повече — защо не се е скрил на някой строеж или във вход, а е слязъл на площадката?

Оглеждам фойето. Два срещуположни входа, остъклени, откъм улицата а може да се види през тях чак до двора. При другата врата има преградено малко място — нейде метър и половина на два — остъклено и отвътре. Отивам и поглеждам. Стаичка — условно казано — за охраната. Масичка, два стола. Вътре е останал и радиатор за отопление...

Якетото на пазача виси на едната облегалка, на другия стол има чанта. Предполагам — с храна, може би термос с кафе или чай, евентуално да е сложил някой вестник или списание за четене...

Подобна професия не предполага четене на книги...

— Госпожо, — обръщам се към помощничката на директора — вие почакайте тук. Вас ще помоля да дойдете (това — към поемните

лица, мъж и жена, възрастни, леко смутени, мълчащи досега)...

— Ама аз зная къде е... — опитва се да влезе в играта явно несвикналата да е зрител жена...

— Радвам се за знанията ви, но моля — изчакайте...

Поглеждам униформения до вратата към двора, той кима и вече съм спокоен...

Заобикалям висок куп от кашони. Повечето са хванати здраво с пластмасови ленти, има два или три поразтворени. Лакирани дъски... Разбирам, наскоро при нас докараха нови мебели — пак така бяха опаковани. Училище е — постоянно се нуждае от ремонт и подновяване на мебелировката. Но, както са струпани кашоните, зад тях остава доста голямо място. Може да се скрие човек. Е, не нормално висок мъж, но дете или дори жена — може...

Киров ни повежда към стълбището. Минаваме зад опънатата, едва—едва закачена на стената и перилата, лента. Още от горното стъпало виждам трупа — по лице, с метната встрани лява ръка, дясната затисната, краката изкривени в различни посоки...

Спираме до трупа. Гледам внимателно, колегите също плъзгат поглед по познатата им картина. Повече очи, повече концентрация и понякога зърваш важни неща. Макар че в подобни случаи всички детайли са важни...

Експертите нетърпеливо чакат зад гърба ми, но мълчат. Познаваме се, уважаваме се, разбираме се... Нека да добия някои впечатления, пък после ще ги дооформям с тяхното мнение...

— Ваш е — казвам и се подпирам на стената. Едно — да виждам добре какво правят, второ — да откроя пространство и за поемните лица...

Оперативните застават също зад мен. Мълчим...

Обръщат тялото...

Дясната ръка придържа забит в гърдите нож, но леко. После се отпуска, тежко се откъсва от дръжката и пада встрани. Раната е почти безкръвна — ножът е пресякъл веднага всякакви жизнени функции...

— Не е умрял тук — казва Здравчев и сочи към капките кръв по долните стъпала...

— Тъх... — съгласява се Киров...

Поглеждам ножа, който единият експерт бавно измъква от раната. Ха стига! Имитация... По-скоро нож за рязане на хартия, за

пликове и други такива. Не мислех, че още има подобни. Ама на вид си е направо тенеке... И с това менте са убили човек? Здрав, прав 40—годишен мъж?

Фотоапаратът в ръцете на единия експерт леко прещраква. Отстъпвам, правя му място, за да смени ракурса. Също важни моменти — цялата картина трябва да е подробна и обстоятелствена...

Другият експерт тръгва надолу, спира пред желязната двойна врата вдясно. Отляво тръгва дълъг и мрачен коридор, покрит с прах. Няма следи, няма и белег дори някой да е минавал там...

— Тук е — сочи вратата той и повиква колегата си с фотоапарата — Ей нещо като изтрита капка на прага...

— Добре, нека да изчакаме доктора — повишавам глас, макар те да ме чуват чудесно в кънтящата тишина...

— А докторът каквото може да направи тук — направи — казва докторът зад мен и виква нагоре — Да идват санитарите...

20:30 — 20:45 ЧАСА

Санитарите изнасят трупа. Докторът тръгва с тях...

— Докторе... — казвам нежно и умолително...

— Знам, знам... Ако може — и вчера щях да съм ти дал протокола от аутопсията... Но се съгласи да изчакаш...

— Колко? — гласът ми е още по-нежен...

— И не ми се мазни, познаваме се... Поне четири часа...

— Чеееетири...

— Абе, човеко, имаме половин час до болницата, докато това, докато онова, самата аутопсия... То само бебе става за пет минути, смъртник изисква повече грижи...

Разговорът го водим не за първи път, оперативните се подсмиват на познатото шоу...

Поглеждам Киров.

— Намери ключ за тук. Ей госпожата горе — трябва да има...

А в това време ние със Здравчев оглеждаме долната площадка. Където се виждат ясно три разтеглени капчици кръв, очертаващи пътя на влачения труп...

— Май не е самоубийство — казва Здравчев почти убедено — няма да седне сам да се довлече до горе, я...

— И тая ламарина... — добавя Киров — Ламарина... Не е взел истински, стоманен нож, ами...

Съгласен съм и, както съм клекнал, нареждам:

— Иди горе и огледай вещите му. С поемните лица, разбира се...

А след две минути отгоре се чуват и неговият глас, който ме вика, и глъчка на много недоволни хора...

Възкачвам се по стълбите, гласовете се усилват:

— Аз утре съм на работа...

— Децата ме чакат...

— Ама мъжът ми е с колата навън...

Това са десетина човека. Има и млади, има дори побеляла жена. Ясно — учениците от вечерното. Бързат да се прибират, но...

Но и те са ненавреме и не на място...

— Моля за извинение — вдигам ръка и шумът постепенно стихва — Няма как — ще се наложи още да чакате...

Глъчката се усилва...

— И да протестирате, и да се сърдите — все тая... Законът го изисква. Сега ви моля да отидете във фойето на втория етаж. Там има дивани. Изчакайте малко, ще дойдат колегите и ще разговаряме с вас...

— Ама ние нищо не знаем — казва висока изрусена мома — От пет часа сме тук. Имахме четири часа досега, не сме излизали...

Поглеждам я:

— И оная групичка в седем часа пред входа не бяхте вие? Къде пушихте?

Момата се сеца:

— О, бях забравила, че излизахме да пушим...

— Така... Хайде сега — отидете и почакайте. Ние идваме...

А аз отивам в стаичката на охраната...

Където Здравчев е извадил на масичката очакваните сандвичи, пластмасова бутилка с кафе, няколко хартиени кърпички, местния вестник. До тях са сложени документите на убития, намерени в якето. И портфейла, от който той е извадил фотография...

— Е, вече може да уточним — разследваме убийство — казва ми той тихо, за да не чуят гражданите...

Поглеждам фотографията. Убитият е сниман на лов. Вдигнал е пушката, подпрял я е на лявото рамо, дясната ръка е леко свита, предполагам, че скритият лъв показалец е на спусъка...

Даааа...

Е, сега — отиде ми почивката...

Убийство...

Един поглед върху снимката уточнява квалификацията на престъплението. Мъртвият — тогава жив, здрав и даже полуусмихнат по него време, е действал като типичен левичар. А ножа държеше с дясната ръка...

— Левак... — казвам почти тихо, виждам намръщения Здравчев и уточнявам — Добре, де — левичар...

— Именно... Как ще забие ножа с дясна ръка?

Да е само това... Ами и другите въпроси се дострояват в редичката — защо се е убил тук, защо сега, защо така... Пушка е имал — защо не се е гръмнал? Да се наръгаш с нож хич не е приятно, предполагам. Но не е и лесно. Едно — психологическите задръжки, друго — съпротивата на материята. На ризата, на мускулите... И най-вече неудобството да свършиш всичко това с едно тенекиено острие...

Хрумването ми е мигновено, но ми допада. Няма как официално, затова... Викам единия полицаи, пращам го да донесе десетина бутилчици с минерална вода. Плащам от джоба си. А до заплатата остават... Карай! За това ще мисля после...

Оставям Здравчев да уточни документацията и отивам на втория етаж. Там, на трите дивана и двете големи табуретки, са насядали вечерниците. И госпожа Маринова... Нареждам на двама от униформените да ги разделят и настоятелно изисквам мълчание. Никакви разговори, никакви обсъждания... Само това ми липсваше — да почнат да обменят впечатления и да си създават дооформени от други мнения...

Фойетето е хубаво място. Ако беше в някой хотел, а не в нормално българско училище. Обстановката нито подхожда за средата, нито на децата... Но пък струва немалко пари...

— Хубаво е тук... — казвам на станалата насреща ми госпожа — От общината ли е?

— Как пък не... — отговаря ми тя леко троснато — От една фондация. Дадоха пари, обзаведоха ни, да се радват децата...

— Абе, да им бяха направили една спортна площадка... — говоря, докато учтиво й соча към директорския кабинет — щото тая...

Госпожата настръхва:

— Какво тая? Имаме баскетболно игрище, има врати за футбол и хандбал, има трап за скокове...

Действам като стопанин. Отварям вратата на секретарската стая, каня я вътре. Тя малко се засуetyава. Типична психология на подчинен — не смее без разрешение на шефа си да влезе...

Отварям шкафа, в който е скрита мивка. Вземам няколко стъклени чаши, измивам ги внимателно и не спирам да говоря:

— Имате. Но всичко е залято с бетон. И колко ли ожулени колене и лакти превързва лекарката ви след часа...

На вратата се чука. Полицаят носи найлонова торбичка с минерална вода — в малки бутилки...Благодаря му и внасям подноса и торбичката в кабинета на директора...

Госпожата не иска да затваря темата:

— Вие виждали ли сте други училища? Няма нищо подобно, а ние... Колко пари сме хвърлили, колко труд...

— Добре, добре... Да видим сега — разкажете какво знаете за случая...

Помощник директорката е все още настръхнала, но сяда на един канцеларски стол. От тия — модерните. Метални форми, меки облегалка и седалка...

Аз се настанявам на директорското място...

— Ще ни извините пред шефа си, но това е най-удобното място за разследването. Няма да има поражения, не се безпокойте...

Маринова е наистина обезпокоена — колкото и странно да е. В училището ѝ има труп, не знае още има ли и убиец, но се тревожи за кабинета. И то най-вече за реакцията на началството...

— Е? — казвам аз и вадя блокнота...

20:45 — 21:00 ЧАСА

Разказът ѝ не е въодушевяващ...

Била тази вечер дежурна. Работата ѝ се състои в изпращане на дневната смяна между 18,40 и 19,20 часа... Както и в контрол над лелките, които са започнали почистването на стаите и коридорите...

Отбелязвам си наум — персоналът! Жените са били или в коридорите, или в стаите с отворени врати. А в празното училище се чува, добре се чува... Пък се и вижда. Много често точно това, което някой иска да скрие...

Маринова излизала веднъж — изпушила цигара заедно с вечерните. Нищо чудно — това са възрастни хора, не са като малките, с тях има и какво да си поговори... Били трима учители — тя, някоя си Аня Атанасова, преподаваща по английски, плюс физика Петко Христов... След третия час, нейде в 19,20 било...

Втората цигара изпушила тук. Да, да — забранено е, но директорът е яростен пушач, пуши дори през деня...

Така е — аз не съм пушач и усещам сладникавия тежък аромат, облял стаята...

Сещам се за идеята си. Вадя едната бутилчица, сипвам вода в стъклена чаша, посочвам я:

— Заповядайте! Че ще има да говорим...

Тя елегантно я взема, пийва малко, продължава разказа си... Минала през кабинетите, проверила присъствието...

Нещо особено?

Нищо... Пак имало доста отсъстващи, пак... Абе, вечерно училище — предполага, че разбирам...

— По какъв път минахте?

Както обикновено — тръгнала по източното стълбище, после по третия етаж, където са стаите на вечерниците, слязла по западното стълбище...

— Нещо необичайно или интересно?

Нееее... Както при всяко дежурство — жените чистят, в коридорите празно, само като излязла от десети клас видяла закъснял Мирон от девети, заедно влезли в стаята им. Идвал от работа — нищо ново. Всяка вечер все някой пристигал след шест и половина, та дори за последния час. Нали разбирам — работодателите невинаги са съгласни да пускат хората за първия час — още в пет часа...

Абе, разбирам... И не ми е това работата. Но си отбелязвам да видя тоя Мирон. Може да е забелязал нещо...

После надникнала в кабинета, където била англичанката, срещнала физика, проверила работата на персонала...

Сещам се за друго...

— Забравих да ви попитам. Колегата ми тръгна да ви търси за ключа, оня — от мазата. Нали има една желязна врата...

— Да, да — сещам се тя — Той дойде и ме пита. Но аз такъв ключ нямам и го изпратих да се обади на домакинката. Рита живее далеч, но

след работа обикновено е при дъщеря си, помага ѝ за момичетата. А тя е отсреща — и сочи към нашия блок...

Дано тая Рита да е наистина там... Иначе трябва да прашам Киров с колата да я търси... Обаче... Да има помещение и да няма ключ за него? Училището е голямо, над хиляда ученици знам, че са в него, помещенията със сигурност не стигат... А и там е удобно — може склад да е...

— Какво има зад тая врата? — питам внезапно...

Маринова трепва и се замисля. После се сеца:

— Имало е сладкарница едно време. После построиха онова заведение в двора и я закриха...

— И вие не го използвате?

— Пълно е. Стари маси, има дори чинове... Не ни дават да ги бракуваме, общината се разправя с тях, нейна собственост са. И си стоят така заключени. Още като дойдох тук преди пет години, все заключено си стоеше...

— Значи сте надничали... Кой ви отвори...

Маринова леко е смутена, не може да си спомни. Сетне светва с очи:

— Дърводелецът Кольо държеше ключа. Там имаше разни инструменти, защото работилничката му е малка...

Сега пък Кольо...

— И къде е той сега?

— О, той се пенсионира почти веднага след идването ми. Скара се с директора и... Нямаме вече работилница... Впрочем, стои си помещението, но няма дърводелец. Общите работници — те са двама, оправят туй—онуй, но не е като при него. Кольо не само ремонтираше — даже от разни стари материали правеше шкафчета, лавици...

Ясно — Кольо отдавна го няма, бившата сладкарница е затрупана с вехтории... Но защо мъртвият е извлечен от нея? Къде е бил? И кой държи ключа? Или ключовете са повече? Няма начин да е само един — подобни учреждения имат винаги действащ и резервен ключ...

Вратата се отваря и на прага се появява импозантен, петдесетинагодишен мъж с гола глава. В костюм, с чанта в ръка. От ония, дето едно време се смятаха за много шик, а сега обират пепеляка

по таваните. Но трябва да му се признае — чантата е новичка, подхожда му, придава бюрократична тежест...

Няма нужда Маринова да става — познавам кой е...

— Заповядайте, господин Григоров, заповядайте... Извинете, но се наложи да заема кабинета ви... Ще прощавате, обаче...

Не изглежда от прощаващите. Но и от смелчаците не е. Да види в кабинета си полицай — не всеки директор на нещо си би приел с радост...

21:00 — 21:30 ЧАСА

Григоров се оглежда. Мястото му е заето. А и аз не мърдам от него. Нека от началото да се разбере кой какъв е. И да стигне до съзнанието му, че е не само гост в собствения кабинет, а и разпитван при разследващия. Свидетел, заподозрян — но не е шеф...

Всъщност, заподозрян не е. Поне — не още... Да не се изсилвам. И да поговоря с него...

— Госпожо Маринова, благодаря за информацията. Ще поговорим с господин Григоров, а вие през това време вижте дали все пак няма да откриете ключа за сладкарницата...

Григоров се понадига:

— Сладкарницата?

— По всяка вероятност, пазачът е убит там. И някой — може би убиецът, е отключил, а после заключил. Само че ключът го няма. И госпожа Маринова се оказва, че няма понятие накъде да е...

— Маринова, не е ли в кутията? — пита Григоров, а аз вътрешно се подсмиввам на наивния опит да отклони темата...

— Вървете, госпожо, вървете... — посочвам като домакин вратата — Ние имаме беседа тук...

Маринова излиза — някак си се изплъзва по змийски през полуотворената врата. Гърбом към директора се навеждам, вземам чашата ѝ за горния и долния край, пак така гърбом към него, я поставям първа върху шкафчето до вратата... После отварям друга бутилчица, наливам чашата и я соча дружелюбно на Григоров:

Заповядайте! Извинете, че ви черпя във вашия кабинет, но трябва да работим, да разговаряваме, а така на сухо...

Григоров се чуди какво да прави и вади цигара...

— Извинете, — казвам — но нали тук не се пуши? Пък и аз не съм пушач, дори ме заболява глава от дима...

Той връща цигарата в кутията и взема чашата. Поглеждам в блокнота, разчитам с труд собствените драскулки...

— Как ще характеризирате охранителя? — питам внезапно и го поглеждам...

Изненадан е. Но се съвзема бързо и започва да отговаря като отличник:

— Почти не го познавам. Ние имаме договор с фирмата, тя ни предоставя охранителите, контролира ги, грижи се да няма отсъстващи, в случай на нужда заменя болния...

Мълча, гледам внимателно, следя как лицето му бързо застива в позата „Началник дава ценни указания“...

— Стефанов беше на работа тук и миналата година. Доволен съм, в общи линии...

„В общи линии“... Остава си вратичка за допълнения — „но понякога“, „обаче...“, „сам разбирате...“ Опитен бюрократ, овладял изкуството на нищонеказването...

— Женен ли е, къде живее, някакви заболявания, нещо особености на характера?

Григоров дори не се замисля.

— Женен е май, веднъж го чакаше една жена — каза, че е съпругата му... За заболяванията грижата е на фирмата, тя се занимава с битовите подробности — включително профилактичните прегледи. А характерът му не познавам. Мен ме интересува как се отнася с децата, допуска ли външни хора безразборно, през междучасията излиза ли на двора, за да не позволи произшествия...

Като на тест — точно и само по въпроса. Труден за разговорка...

— Навън имаше много кутии и кашони. Предполагам, че някъде там е бил скрит убиецът. Какво съдържат?

Григоров се стяга... Оппа! Това е интересно...

— Пристигна поръчка нови мебели. Маси и столове за малката секция. Ще сменим интериора на четири кабинета...

— Богати сте... В наше село училището има едни стари чиновове...

И той, както Маринова, гордо изправя глава...

— Защото не знаят как да работят. Ето — ние намерихме фондация, осигурихме средства, те ни закупиха мебелировката и сега ще я монтират. А следващата седмица тържествено ще открием модернизирани кабинети...

— А днес — как мина денят ви? Така — от обяд насам?

Григоров ме поглежда с недоумение...

— Тук бях... От осем сутринта съм тук. Много работа — все на парче. Дори проверявах бележниците на шести клас, направих протокол за проверката, извиках класните, поговорихме...

— А след пет часа?

— Към пет огладнях и Маринова прати някого да ми купи кифла... После си тръгнах. Не съм поглеждал часовника, но в коридора ме застигнаха излизащите ученици. Значи трябва да е било 18,20 часа, ние по звънеца се движим... Отидох до колата, поговорих със счетоводителката — искаше да обсъдим едно платежно, решихме да го оставим за утре, качих се, сетне по „Любен Каравелов“ — и право у дома... Та допреди малко, когато Маринова ми се обади да дойда...

И това е интересно...

— Не сте ли разговаряли с някого — по пътя, по телефона?

— Тая вечер беше много спокойна. И у нас нямаше никого, и телефонът мълча. Обикновено звънят през пет минути, но сега... Не, не съм разговарял...

Поклатих глава... Алиби? Без свидетели? Поне един да беше му се обадил... Но пък мотив няма, мотив... И е директор... Ако има нужда, ще намери десетки начини да отстрани охранителя — защо да го убива...

Засега реших да преместя Григоров в графа „Вероятни, но не чак дотам“. При Маринова... И, може би, вечерниците...

Оставям Григоров във файето на втория етаж, връщам се в кабинета и внимателно увивам двете чаши в намерената хартия за документи. После ги прибирам в неизвестно защо поставената върху перваза на прозореца кутия. Ще послужи, после ще се оправяме...

А сетне отивам до учителската стая, където Здравчев разговаря с учениците от вечерното...

Но зад гърба ми се чува глас. Киров. Върви пред едричка, изрусена жена на почтена възраст. Тя държи стара голяма халка, на

която висят поне двайсетина ключа...

Аха...

Махвам му да изчака — сетне ще слезем долу, и влизам при Здравчев...

21:30 — 22:00 ЧАСА

В голямата учителска стая Здравчев разговаря със слаба, ниска девойка — нейде 19 — 20 годишна. Не бърка от акъл, както казваше баба ми, но това е отвън. А що за човек е... Все някой ще разбере... Или е разбрал...

Още в началото ми става ясно, че е разбрал и е отлетял...

— Ти ли си началникът? — почва ме тя от прага — Кога ще мога да се прибера? Какво ме интересува някакъв нещастник, дето го убили? Ми да е станал милионер и нямаше да е тъй... Казах на твоя човек — дойдох навреме, не пуша, не съм излизала от стаята...

Тъй, тъй, тъй... И близки станахме — на „ти“ сме вече... Явно първият ми поглед е много точен...

— Вие работите като... — питам учтиво, леко натъртвайки на „вие“. Но, ако си мисля, че това ще й направи впечатление...

Момичето става:

— В мебелната съм, лакировчица. И съм от седем заранта сред отровите, а сега минава девет...

— Да, виждам, че не сте нещастница като мъртвия — не се сдържам. Но това е все едно да целиш слон със сачми или на хамалин английски вицове да разправяш...

— Не съм! И хич не ме интересува...

Обръщам се към Здравчев:

— Ами закарай госпожицата в управлението, осигурете й самостоятелна килия, ще я разпитаме, когато свършим тук. Да й се сервира вечеря...

Оная бързо се сепва:

— Каква килия? Каква вечеря? Питайте тук... Не искам да ме водите никъде...

— Разбирате ли — обяснявам гладко и ясно, както неведнъж досега — Не желаете да разговаряме, трябва да действаме по закона. Следовател, разпит, съответно ще ви дадем документ къде сте била, ще ви извиним пред работодателя, ако утре сте задържана...

Момата усеща, че нещата не са по нейната представа и спихва като спукан балон:

— Няма нужда... Питайте, на ваше разположение съм... И... Ако може — не искам никакво управление...

— Кого видяхте по коридорите при пристигането си? — кова аз желязото... А то цвърчи:

— Аз пристигам първа. Таман, когато бие звънецът за излизане от час. И видях много деца. Имаше и учители, но не ги познавам...

— Как разбрахте, че са учители?

— То си личи... Често виждаме родители тук — нали са елитно училище, родителите са все важни, все недоволни от даскалите, та идват да ги убедят колко са умни децата им... А учителите си личат. Дрехите, лицата леко мъгляви, гледат и май не виждат... Имаше и една лелка на етаж. Дребна, по-малка и от мен. Седеше в ъгъла на един стол и се караше на едни момченца, че гонеха момичетата...

— После?

— В кабинета нямаше никого. Мина по едно време заместник— директорката. Тая, чернокосата. Надникна, каза „Добър вечер!“, попита при кого имаме и тръгна надолу...

— А сетне?

— Дойде учителката. Английски имахме. Бяхме само аз и тя, но почна да ми предава. После пристигнаха Къна, Радостин, Мишо, Ерман... Не помня кой още, но станахме осем човека. Аз двама даже не ги познавам — сега ги видях...

— Вие отсъствате ли?

— Нали ви казах — аз съм редовно на училище. Те за пръв път дойдоха...

Кимнах на Здравчев — интересно, кои бяха тия двама нови? И то в края на учебната година пристигащи... Той ме разбра и излезе...

— Вече мога ли да си ходя? Другите си тръгнаха...

— Да, май можете... А охраната видяхте ли на идване?

— Той е нощна смяна, те пристигат към седем. Другият беше, старият. А тоя го видях след втория час...

— Кога?

— След втория час... Значи — в шест и половина. Учениците тъкмо бяха излезли. И нашите бяха на пушене. Аз не излизах, нали ви казах... Но надникнах да видя къде са, защото господинът по

философия попита за тях. И видях охраната да отива към онова стълбище — посочи наляво...

— Западното?

— Ами така е, май... Да, да — слънцето се виждаше все още натам...

— Някой друг имаше ли?

Тя се замисля...

— А, госпожата по английски беше почти до стълбището, после слезе надолу. Сигурно да пуши...

— Пазачът бързаше ли?

— Не, вървеше си нормално. Даже спря при 315 кабинет, приказва си нещо с лелката...

— Видяхте ли я?

— Не, не — той беше спрял до вратата, тя беше вътре. Ама с кого друг ще приказва по това време...

Отварям вратата и я изпращам. А Здравчев вече идва откъм фойето...

— Някакви братя Пашови били. Сега помощник—директорката отиде да донесе документите им. Не помни имената, но имала свидетелствата им за завършен клас...

Кимвам към Киров, който ме чака във фойето заедно с домакинката.

— Отиваме в мазето. Здравчев, виж какви са тия братя, вземи твоята кола, нека дойде и служебната, та ги докарайте. Но — да не са заедно... макар че вече е късно да ги делим...

22:00 — 22:30 ЧАСА

Жената бърза пред нас — ситни, ситни, защото е по чехли. Нямала е време да се преобуе, Киров набързо я е взел от дома на дъщеря й. Важното е, че е взела връзката с ключовете — както обяснява, стари, от едно време. И ни сочи големичкия секретен ключ, каквито вече не произвеждат...

— Ма как не са намерили другия? — чуди се тя — Всички ключове стоят в една голяма кутия в моята стая. Има и дубликати в секретарската. Там също трябва да има...

Не я прекъсвам, не й обяснявам, че няма — вече сме проверили. Или по-скоро — казаха ни, че няма. Вездесъщата помощничка е

търсила. Поне според нея...

Полицаят е застанал до вратата, но вижда добре стълбището надолу. Посочвам му и тримата слизаме. Домакинката тръсва халката, избира по някакви известни само ней знаци ключа и отваря. Протяжно скърцане, сипкав шум... Насочвам фенерчето. Наистина — пълно със стари училищни мебели. И само три—четири квадрата празно място отпред, свиващо се в тясно коридорче към тъмното...

— Нещо лампа има ли? — питам домакинката, а тя сочи до вратата. Завъртам стария ключ и нейде в купа дървении блесва крушка.

Сега мога да се ориентирам...

Не влизаме с Киров. Подпрели сме се на желязната рамка (експертите вече са взели отпечатъците) и оглеждаме. Капката кръв зърваме почти едновременно — върху дъска от стар чин. Той вади телефона. Налага се експертите да се върнат. Тук са се развили някои събития — по всяка вероятност и убийството...

Провиквам се към партера и един полицай затрополява по стълбите. Инструктирам го, оставям го на пост, а ние се връщаме горе...

— Благодаря ви — казвам на домакинката — И извинете за безпокойството. Може да се прибирате. Но, ако ви е удобно — останете тая нощ при дъщеря си. Не зная, има вероятност пак да ви извикаме...

— — Но аз нищо не съм видяла, в пет часа си тръгнах... — смутена е женичката...

— За всеки случай... — повтарям и махвам с ръка на полицая. Да я пусне...

Киров ме поглежда — вече можем да си говорим спокойно, сами сме...

— Беседвах малко с жените. Нищо не са видели, ни чули. Всяка си има етаж, чисти стаите поред. Вярно, оставят вратата отворена, но отвътре не се вижда кой минава... Само леля Пена, която е на третия етаж, твърди, че Стефанов надникнал при нея, попитал как е, пожелал ѝ бързо да свърши... А преди него — точно преди него — по коридора минала учителката Атанасова. Оная, по английски. Леля Пена тъкмо бършела бюрото, та я зърнала. Бързала, както вика лелята: развяла полата... И след нея дошъл Стефанов. Както ти казах — поговорили. Той явно не бързал за никъде... Други не са минавали...

— Тъй, тъй, тъй... Забъркват се нещата... Ще има тая нощ да работим...

Киров вперва поглед в мен:

— Ти да не си решил за два часа да хванеш убиеца?

— Че колко му е? — смея се — Имаме класическо затворено помещение. В училището са били трийсетина души — някои разпитахме, други ще намерим, убиецът почти сигурно е сред тях. Не вярвам неизвестен да е имал зъб на Стефанов и да е дошъл специално тук, за да го убие...

Киров свива рамене...

— Виж сега — ставам сериозен — Здравчев ще докара двама братя. Разпитайте ги, разберете защо са си тръгнали така рано още в първия им учебен ден. Вечерниците ги пускам — но със заръката да са на адрес, защото може всеки момент да ни потрѣбват. Не съм разговарял с учителите по английски и физика, смятам да го направя след малко...

— Къде отиваш? — поглежда той въпросително.

— Абе, върти ми се една идея... Ще взема колата и ще отида да поразпитам съседите на директора — не може никой да не го е видял, когато се прибира..

— Подозираш ли го нещо?

— Не... Нали ти казах — идея... Отчасти свързана с тая вечер. Той нека чака — докато дойда...

Киров тръгва по стълбището. Това западно стълбище... Нещо ми подсказва... Но не мога да го формулирам...

22:30 — 23:00 ЧАСА

— Ей там има празно място — соча на полицая, но и той е забелязал свободната зоничка и паркира...

Слизам, оглеждам се. Обикновен жилищен блок, с обикновената редица автомобили отпред, та дори леха с цветя дели паркинга от плочките пред кооперацията. Вадя от джоба листчето, което ми даде Здравчев и чета — „вход Б, апартамент 15“... Поглеждам — осем етажа, по три апартамента на етаж... Дано работи асансьорът...

Работи...

Позвънявам и отвътре се чува женски глас:

— Кой е? Григори, ти ли си?

— Извинете, — казвам, внимавайки да не повишавам глас неволно и да не привличам вниманието на съседите — Вас търся...

— Но кой е? — гласът става тревожен...

— Полиция. Погледнете... — и показвам картата пред шпионката...

Вратата леко се отваря, виждам къса коса, широко лице и шарещи очи. После те се фокусират върху картата ми, оглеждат ме и мен. Вратата не се разтваря гостоприемно, но гласът е вече по-спокоен:

— Защо така, по това време?

— Може ли да поговорим?

Жената изглежда се сеца, че е по-добре да сме вътре, отколкото на обзрението на любопитните комшии. Още повече, че вратата на левия апартамент директно зейва и ведра баба с твърде буден вид застава на прага...

Влизам, вратата щраква зад мен и разваля удоволствието на местната активистка от кварталния клюкарски пункт. Обаче, съм сигурен, че вече си подготвя художествена драматизация на видяното и чуто, плюс едно бурно фентъзи от невидяното...

Жената ме кани в хола. Доста големичък, с чудесни мебели. Ако има място и пари — такива щях да си купя.

— Ръчна изработка, а? — соча към тях

Жената е доволна. Харесали са мебелите — тоест, вкуса ѝ. Типично женско — важното е да я харесат...

— Да, по поръчка ги направиха...

Продължавам по косъма:

— И аз бих си взел, но просто не зная къде да намеря истински майстори, като тия вашите... Все едни ментета...

Жената направо се разтапя:

— „Наш дъб“ се казва фирмата. Частна е, разбира се, работи все за важни хора. И кметицата при тях си поръча, и Перлов, и Климентови...

Тия ги знам. Климентови са главни счетоводители на две фирми, дето може да се каже... Абе, негласни господари на региона. А Перлов...

— Кой Перлов? Оня, от фондацията?

— Да, да... Казва, че и в САЩ няма такива майстори...

В главата ми вече свети червена лампичка... Ето какво съм се бил сетил преди малко...

— Но, кажете — защо е тая визита?

Почвам вдъхновено да разтягам локуми. Разказвам, че мъжът й няма скоро да се прибере, че всички учители в „Славейков“ дават свидетелски показания (наблягам на „свидетелски“), че сме тръгнали по домовете лично да известяваме — да не се безпокоят близките...

— Едно кафе? — пита тя успокоена...

Как ми се пие... Домашно... Но — времето, времето...

И отказвам учтиво, напомняйки й да не търси мъжа си по телефона, да изчака — скоро ще приключим...

Навън е все още горещо, въпреки настъпването на мрака. Колата ни е на мястото, отзад нея е паркирал някакъв и нещо се обяснява с полицая...

— Добър вечер — казвам — Проблеми?

Оня усеща в мен началник и почва агресивно:

— Как може да се паркира тук? И номерът съм изписал, че е мой паркинг, и...

— Милчев, — казвам на полицая — вземи му данните. Тъкмо кметицата искаше да глобяваме за повреда на общинско имущество и те ти го нарушител. Значи, признавате, че съзнателно сте изцапал с боя паркинга?

Оня се присвива. Агресията му е излетяла отнейде, оставяйки подвило опашката пале...

— Аме, не... Искан да кажа...

— Милчев, записа ли ги...

Милчев мълчаливо му връща личната карта, прибира тефтера. Оня вече се е разстлал до асфалта, но не мисля за него...

— Ще видя натам какво ще е... — казвам обещаващо, сядайки в колата. Оня придържа вратата, почти на колене... — Ако не се обадя до вдругиден — значи си опростен...

И потегляме, оставяйки го да се моли за моята склероза...

23:00 — 23:30 ЧАСА

— Спри — казвам на Милчев, когато излизаме от комплекса. Той паркира в една отбивка и аз слизам. Вадя телефона и натискам номер 3... Леко позаспал глас се обажда, готов да мине в кресчендо...

— Шефе, откриха се едни линии тук... Успоредни ли са, пресичат ли основната точка — не знам, но...

— Стига си оригиналничел — изръмжава гласът насреца — Не ми звъниш за това. Какво искаш?

— Картбланш за разговор с Перлов...

— Перлов? — отгук усещам объркването му — Ти... Нали знаеш кой е?

— Знам. Но не става дума за него директно. Пък и мисля да го заобиколя — имам по-важна работа...

— Обаче — питаш...

— Можеше и да не питам... — опитвам се да се изрепча...

— Опитай, опитай... Значи — разговаряй, но внимателно. И само по делото... Най-добре е и аз да присъствам. Утре в колко ще го извикаш?

Хем знае, че става дума за сега, за тая посреднощ, хем се опитва някак си да отложи неприятния момент...

— Утре може да съм готов...

— Да, бе... Абе, ти да не искаш сега да го викаш?

— Не, не... Ще отида у тях... Защо да разкарвам човека...

— Луд си! Ама абсолютно си луд... Колко е часът? — изревава внезапно. Кое то не му носи точки — през целия разговор държа телефона на няколко сантиметра от ухото, защото му знам спатиите...

— Няма полунощ. Хората още се прибират от заведенията и...

Бързам да дръпна телефона...

— ...И само разговор! Дори не ща свидетелски показания! Разговор!... — а после въздъхва — Добре, де — той ще ми звъне след пет минути. Аз какво да кажа?

— Ти винаги имаш какво да кажеш, шефе... — измърморвам, но предварително убедил се, че съм натиснал червеното копче...

Идва ред на зеленото. Номерът на Перлов е в паметката на телефона, намирам го бързо. Бивш работник в службите, после честен частник, станал политик, а от няколко години президент на фондацията за региона...

Явно не го събуждам. А може и винаги да е така стегнат. Обяснявам му ситуацията — каквото трябва да знае. Основното — има ли как да хвърля едно око на документацията по работата с училище „П.П.Славейков“...

Друго да не е — но Перлов отдавна се е научил на честни далавери. И винаги се подсигурява с документи и свидетели. Дори видимо е готов всекиму да ги показва със самочувствието, че това е тефтерчето на Левски...

— Разбира се, разбира се — казва той — По една случайност, аз съм в големия офис. Колко време ви трябва, за да дойдете?

— Някъде около три минути...

— О, след три минути всички документи ще ви чакат в приемната...

Сигурен съм, че веднага е звъннал на шефа, подразбрал е — този път него не търсят, само страничен фактор е. И затова в приемната наистина ме чакат три папки и включен компютър с вложена флашка. Сядам пред екрана... Очите ми могат спокойно да дадат петдесетина метра преднина на Болт, мозъкът ми прещраква, в главата се появяват комбинации, вариации, пермутации...

Часовникът е стигнал само до единадесет и половина, когато ставам, вземам с благодарност флашката (като предварително човекът на Перлов, под внимателния поглед на боса си, е изтрил някои ненужни ми и недобри за разнасяне данни)...

Учтиво сбогуване...

23:30 — 24:00 ЧАСА

Звънвам на шефа. Докладвам, развивам му хрумналата ми версия. Той не е възхитен...

— Ти представяш ли си какво искаш? Не може да почакаш до утре заран, а сега да вдигам хората...

— Обаче, ако има връзка...

— Знам, знам... И при мен се появи едно на ум... Добре, отивай в училището, Пашев ще е след малко при теб...

Представям си Пашев как ще се зарадва. Те, от икономическата, са свикнали на разпределено работно време. Понякога имат засади и проследявания, но толкова рядко... Свикнали са хората да им ходят на крака в кабинетите, да имат време, че да четат документи и ги проучват спокойно...

Сега ще се наложи да се вдига посреднощ...

В училището е тихо. Вечерниците са освободени, Здравчев не е довел още братята, директорът и заместничката му чакат на втория

етаж, старателно заобикаляйки шефския кабинет...А на съседния им диван седят трима — мъж с типична даскалска външност, нестара жена с огромна бяла пола, съществото от същия пол, в блуза с висока яка и дънки, модернизирани вид на някогашните селски даскалици...

— Здравейте, господин Григоров... — поздравявам учтиво — Долу видях едни кутии...

— Нали ви обясних...

— Точно така, но възникват някои въпроси. По всяка вероятност убиецът се е скрил зад тях. Много удобно скривалище. Кога е намислил да го използва, защо точно него... Та затуй — моля, дайте документацията на договора ви с фондацията, фактури, платежни... Каквото там...

И прекъсвам опита му да се обади и дискутира доста нелепото ми обяснение:

— Ето колегата — и соча към появилия се Пашев — Той ще приеме всичко от вас, ще провери каквото е нужно и отново ще ги върне...

Пашев е спрял широка прозявка, стегнал се е, започва да разбира, че тук става нещо не съвсем обикновено...

Директорът се опитва да протестира:

— Не разбирам... Пък и документацията е в стаята на счетоводителката. А в електронен вид всичко се пази в нейния компютър, който няма връзка с интернет...

Кимам радостно:

— Точно така трябва... Много добре... Та — извикайте счетоводителката и да започваме... Пашев, ела за малко...

Влизаме в директорския кабинет и бързичко го инструктирам какво да търси. Отварям флашката, показвам му много интересни документи...

— И това — заради убийството? — пита недоверчиво той — Можеше да изчакаш...

— Можеше... Но народът е казал: кови желязото, докато е горещо...

Пашев мърмори, но вече е надушил нещо интересно. Затова излиза да чака счетоводителката, а след кратко почукване се появява госпожа Маринова:

— Извинете, почти полунощ е. А тук чакат учителите...

— Няма защо да чакат — казвам аз — Защо ги задържате?

Лицето ѝ просветва:

— А ние с директора...

Прекъзвам я:

— Да, да — вие с директора не стойте тук, изчакайте счетоводителката, обяснете ѝ да изпълнява всичко, което пожелае колегата. После идете във вашия кабинет и почакайте там... А учителите да влизат един по един, защо да стоят така? Кой са?

— Атанасова, Христов, Милиева... Атанасова е по английски, Христов по физика, Милиева е математичка...

Сядам зад бюрото:

— Ами поканете госпожа или госпожица, каквото е там, Атанасова...

Държа се нарочно твърдо, на моменти дори по острието на възпитанието... Но е нужно — тази госпожа, както и началникът ѝ, са свикнали да колят и бесят в училището. Трябва да слязат на земята. И да влязат в ролята на свидетели... Ако не и заподозрени...

Макар срещу тях да нямам нищо...

Освен едни леки съмнения...

Най-важното — не мога да открия мотива за престъплението. Разбера ли ЗАЩО... Натам се очертава магистралата на разкриването... И още по-потребно е да схвана нуждата да се употреби ножа—менте... Кой... Или — коя?

Звънва телефонът. Пашев...

— Абе, не знам дали е важно — полушепне той — Ама някой се обади на директора. И му каза нещо — изглежда неприятно, защото тоя изрита радиатора...

Така...

Перлов или жената на директора...

Ако е Перлов — има защо да подритва. Оня добре разбра какви документи изтеглих и защо ми трябват...

Ако е жена му... Още по-зле... Хем зад гърба му проверявам алибито, хем не му казвам...

Нищо... Руснаците казват: предупреден значи въоръжен...

Е, сега ми остава да изчакам — ще прибърза ли да дойде с протест... Или ще изчака?

Облягам се назад, тъй като на вратата се почуква и почти веднага, без да изчака разрешение, влиза Атанасова...

00:00 — 00:30 ЧАСА

Немлада вече, но със запазен търговски вид, както вика един приятел. Ниска, трътлеста, с развяна широка пола. Върви енергично, чувства се тук като у дома си. Кима ми и сяда в един от столовете край масичката. Аз не мърдам от директорския стол, наблюдавам я...

След малко се сеца защо е тук и казва:

— Трябвало да дам показания...

— Не, няма да давате показания, а ще разговаряме. Показания ще дадете утре, с протокол и всички формалности. Но, разбира се, казаното сега и тук се записва и за него носите наказателна отговорност...

Жената се засмива:

— Чак пък наказателна... — Но очите ѝ играят и не се спират в нито една точка...

Казвам ѝ бавно:

— Такива са правилата, госпожо. И не аз ги променям, още по-малко вие...

Тя замълчава. А е успяла вече да предизвика определено отношение...

Ставам, отивам до масичката, отварям бутилка с вода, наливам ѝ и учтиво я каня с ръка. После се връщам на темата:

— Откога познавате господин Григоров?

— Откакто ме назначи тук — вече шест години...

— И в какви отношения сте?

Жената забавя отговора. Който е толкова лесен...

— Ами той е директор...

— Разбирам — и наистина съм започнал да разбирам. Пък може и да се лъжа...

— Често ли идвате в този кабинет?

Смуцението вече е видимо. Въпросите са едни...

— Аз съм секретар на съвета, освен това съм председател на обединението по чужди езици. И когато ме извика...

— Разбирам...

Аз не разбирам, но усещам. А тя хептен не е наясно накъде вода разговора...

— Излизахте ли да пушите след третия час?

Жената въздъхва облекчена. Което привлича вниманието ми...

— Да... Бяхме на задния вход, откъм улицата. И Маринова беше, и Христов. И ученици имаше...

— Колко пъти седмично ви вика директорът като секретарка на съвета?

Смяната на темата я обърква...

— Ами... След всеки съвет... И после при подписване на протокола...

— Колко ученици пушиха с вас?

Леко е объркана:

— Кога?

— А вие и след това ли излизахте?

— Не, не... След третия час пуших, после не съм излизала. Нямахте и защо — нали след четвъртия си тръгвам...

— А като председател на обединението — кога ви вика директорът?

Тук нервите ѝ не издържат:

— Ама защо ме питате ту едно, ту друго...

— Трябват ни някои сведения. Но, ако смятате, че не е правилно... Ще ви освободя, а утре при следователя ще минем по всички въпроси...

Тя за миг се замисля. Не ѝ харесва и на нея пак да я разпитват, при това да създава лошо впечатление...

— Извинете, но съм объркана. Убит човек, разпитвате всички, разпитвате и мен, директорът го няма в кабинета...

— Така е — съгласявам се — Объркващо е. Особено това, че директорът не е в кабинета си...

Жената усеща иронията, но премълчава...

— Колко часа имахте днес? — продължавам разговора...

— Четири... Всъщност, в средата на четвъртия чухме шум, аз излязох и Христов ми каза за убийството... Не, май не беше в средата, а в края... Да, да — в края...

— Вие излизахте ли преди това от класната стая?

— Да, разбира се... Нали минавам от клас в клас, излизам от едната, влизам в другата. Имах време само за една цигара, както ви казах...

Поглеждам я. Широко лице, в очите ѝ хаос, и много, много напрежение...

— Някакви нови ученици е имало...

— Да, двама братя. Видях ги първия час, после не зная какво са правили...

— След втория час накъде ходихте?

Леко объркване и категоричен отговор:

— Никъде... Не съм излизала. Минах от десети в девети клас, оставих си чантата и застанах в коридора...

— Не сте пушила? — гласът ми изразява учудване и съчувствие...

— Не, не излизах. Искам да намаля цигарите, затова издържах до след третия час...

Интересно, мадам, интересно... А ученичката и леля Пена какво са видели?

В този момент звъни телефонът. Поглеждам дисплея... Перлов?

— Госпожо, благодаря! Казахте ми полезни неща. Мисля, че пак ще разговаряме тази вечер...

Тя едва не подскача:

— Тази вечер? Че то е нощ...

— Моля да ме извините, но... Разбирате — убийство! Убийство, госпожо! Извънредно произшествие. И за нас, и за вашето училище... Колкото по-рано свършим — толкова по-добре и за вас. Няма да ви обсъждат в целия град, че и в държавата. Затова — да разкрием убиеца...

През това време съм отхвърлил номера на Перлов и набирам тоя на шефа. Той започва — без дори да се представя:

— Ще ти се обади... Знаеш кой... Имат свидетел. За работата, дето я върши сега Пашев. Разпитваш, действаш — и знаеш как... Не минавай границите... Чуваш ли???

Абе, за чуване — чувам, но... не ми харесва. Обаче кажете — аз ли ще променя света? По-добре да го поразчистя малко... А другата част... И на нея ще ѝ дойде редът...

— Разбрах — казвам и кимам на госпожа Атанасова за довиждане. Временно...

И веднага викам Киров:

— Виж, моля те, та си поприказвай с тая Милиева по математика и с физика Христов. За днешния ден, кой къде е ходил, какво са видели, какво са чули... И за отношенията в училището — знаеш, дори от битови подробности не бягай... Разбираш ли?

Недоволството му направо топи пластмасата на телефона. Киров много мрази клюкарски истории, пък да му разказва някой кой коя кога къде какво правил... Но измърморва, че ще отиде при тях...

— Обаче, прати един полицай да вземе минерална вода — казвам му и му обяснявам защо — Внимателно, много внимателно...

Това го развеселява и затваря, смеейки се...

След което набирам Перлов...

00:30 — 1:00 ЧАСА

— Извинете, господин Перлов, наложи се да ви отхвърля. Бях сред неподходяща компания...

— Разбирам — казва той — И оценявам дискретността ви...

Дискретността ми... Пък може аз да не искам да ме свързват с него... Но, кой знае защо, тия нови бизнесмени, необрали още мутренското по и в себе си, се смятат за нормални хора и осъществена мечта на народа да има такъв елит...

Обаче — дискретен съм, затова не казвам какво мисля...

Всъщност, ако искам да бъда честен... Може би няма да остане никой от градски, областни, държавни и всякакви самозвани босове, ненапсуван и... И нещо повече... Но засега имам друга работа. А Перлов ми е необходим...

— Тази вечер случайно разговарях с един наш експедитор и той ми разказа доста интересни неща, свързани с това училище. Възможно е да ви послужи около днешното произшествие. Помогнахме ви с документи, ще ви помогнем и със свидетели... И се извинявам, че се подведохме по господина. Сами разбирате, че...

— Естествено — казвам аз, не оставяйки го да завърши... — Вие сте само жертви на мошеническа игра. Важното е това да се пресече... И смятам дори, че не е нужно да се изнася публично... Обаче — сам разбирате... Не зависи от мен...

Перлов е наясно:

— Да, да — нямайте грижа, аз вече разговарях с когото трябва...

Вие само... — и замълчава...

— Разбирам... Лека вечер...

— Лека вечер — пожелава ми и той...

Макар че вечерта нито за него, нито за мен ще е лека. Него няма какво да го мисля — ще проведе още някой и друг разговор, ще доогледат документацията си, ще инструктира адвокатите... И — целият в бяло, фондацията девствено чиста...

На вратата се чука. Здравчев...

— Хайде, бе човеко... Къде се забави...

Задъхан сяда на първия попаднал му стол.

— Навън чака някакъв експедитор...

Надниквам. В стаята на секретарката стои прав — няма никакъв стол — висок, якичък мъж на около 40 години.

— Вие сте? — питам, макар да ми е ясно...

— Ботков, Милен Ботков. Господин Перлов...

— Само за малко, господин Ботков. Ей сега ще ви поканя... — и се обръщам към надничащия от вратата полицай — Милчев, никой, ама никой да не влиза в секретарската. Освен Киров и Пашев, де... Но никой от училището!

— Слушам — изпъва се Милчев, разбрал стойността на задачата. Затваря отвън. Сигурен съм, че няма да мръдне, та ако ще Змей Горянин да го нападне...

Връщам се при Здравчев:

— Казвай сега...

Работата с откриването на братята била лесна. Намерили ги, представили се... Само дето братята не били съгласни да ги викат в полицията. И се опитали да се поразвлекат с малко нощно сбиване. Та се наложило да приложат сила (критично поглеждам Здравчев — два метра висок, сто и десет кила живо тегло, което два пъти седмично носи на тренировки по разни бойни изкуства), да им сложат белезници и да ги закарат в управлението — дали им възможност набързо да забравят касата бира, останала недопита в къщата им...

После братята станали много музикални — изпели набързо защо са се записали в училището. Просто разбрали, че в компютърната зала

има доста техника, все още годна за пробутване на небогати нуждаещи се. И решили да изтърпят седмица на школо, да разучат кое къде е и...

Оставил ги в управлението и дошъл без тях...

— Правилно — казвам — Те ти още една история. А днес вече имаме две...

— Какво още? — поглежда ме Здравчев...

— Ами стой малко, слушай — ще разбереш...

И каня Ботков в кабинета...

А Ботков е словоохотлив. И има какво да разказва — наблюдателен е, има определен опит. Бил охранител пет години. Заедно със Стефанов са работили, по едно време били патрулна двойка по СОТ—а. Но заплатата не била висока, а човекът има две деца, при това студенти, та...

— И постъпих във фондацията като експедитор. Не е тежка работата, но е отговорна. От нас нищо не зависи. Шефът ни дава поръчките, инструктира ни и разнасяме из областта даренията... За тук съм карал вече два пъти. Първия път бяха части за някаква водна украса. Пакетирани, но с много знаци — да не се тръска, да не се изпуска, да е само с капака нагоре...

Сещам се. Кичозна стъклена или нещо като пластмасова плоскост, зад която се стича вода. Лек воден шум... Абе, като в тоалетната на гарата. И предизвикваща същата потребност от разтоварване на мехура... Шарено, грозно, глупаво — тоест, много модерно...

— А втория път?

— Ами то бяха три курса. Първият беше до дома на директора. Карахме някакви мебели, разглобени. С нас имаше трима дърводелци, оставихме ги там, за да сглобят всичко. После са се прибирали пеша... За тия мебели документите бяха отделно. Сетне направихме два курса до тук — камиончето ни не е голямо, някъде към тон ще побере... Със зор. Градски тип е, из областта пътуваме с другия камион, големия...

— Тук какво докарахте?

Ботков изненадано ме поглежда:

— Ами тия пакети... Дето са долу... Маси, шкафове... Утре трябваше да докараме столове, но големият шеф тая вечер каза, че няма да има курс...

Дори за малко съжалих Григоров. Вече са го отписали...

Поглеждам Здравчев. Той пита:

— А документите за транспортираната стока къде са?

— Всичко е по реда си — бойко рапортува експедиторът —
Който трябва, оставихме на помощник директорката, оная,
червенокосата. Който трябва, тя подписа и предадохме във
фондацията. Не ни е за пръв път, знаем реда...

Здравчев се е сетил нещо:

— А да сте се виждали скоро със Стефанов?

Ботков го поглежда, после се сеца:

— А, с колегата си приказвахме надълго оня ден, когато
докарахме стоката. Момчетата разтоварвах, ние бяхме седнали на
стъпалата и той ми се похвали, че намислил една история — да изкара
малко пари, да се полаби тая примка на врата му. Щото — не знам
дали ви е известно, ама човекът изплаща един заем, а има и борчове по
родата. Нали студентите, такси, издръжка... Та намерил как да се
пооправи... Аз тогава нищо не му казах. Знаех си, че е малко... Абе,
малко пипа... Като бяхме охрана на един завод, едва го спрях да не
натовари в колата си три акумулатора. Щото аз не барам чуждо —
излагация и опасност...

— И какво беше намислил?

— Не зная... Само каза, че за курви винаги се плаща. Но трябва
и курвите да си плащат...

Споглеждаме се със Здравчев. Да си плащат...

— Благодаря — надигам се от стола — Много благодаря...
Казаха ли ви, че утре ще трябва да минете през управлението и да
запишем всичко в протокола?

Ботков знае и това хич не го хвърляше във възторг. Но послушно
кима. Като е тръгнало... И като не го заплашва нищо...

— Милчев! — викам...

Вратата към секретарската се отваря и Милчев застава на прага.

— Господин Ботков, ще се наложи да изчакате малко. Полицаят
ще ви заведе в учителската стая, а до половин час ще ви пуснем.
Просто искам някои хора да не разберат, че сте тук...

— Нещо опасно ли е? — леко се пули експедиторът...

— Никаква опасност. Искам да ги изненадам, та затова да не
знаят кой е при мен...

Милчев и Ботков излизат и веднага влизат в учителската стая. А аз казвам на Здравчев:

— Време е за малко съвещание. Кой какво знае и какво мисли по въпроса...

01:00 — 01:30 ЧАСА

Здравчев грабва телефона си и звъни на Киров и Пашев. Аз тревожа медиците и експертите. Хич, ама хич не са радостни от позвъняването ми. Вярно, че казаха — четири часа, ама...

А информацията им са изключително важни. И много, много полезни. Дори моят скептицизъм е преборен и постоянните ми:

— Ама сигурен ли си? — звучат просто реторично и от другата страна ги приемат повече като похвала, отколкото като недоверие...

Заедно нахлуват Пашев и Киров. Въпреки късния час, очите им светят. И те са научили нещо, и те са готови да сложат донесените частици в големия пъзел...

Киров слага до моята кутия друга — не толкова новичка на вид. Ясно е — в нея са чашите на Милиева и Христов...

Соча към столовете и продължавам разговора. Докторът е раздразнен нещо:

— Човеко, казах ти — след 4 часа най-малко! Най-малко...

— Докторе, в училище имах едва тройка по математика, не мога да разпознавам часовника...

— Ти ли... — мърмори той — Ти ли... Хитър си, ама при мен не предеш. Слушай сега...

И започва да ми обяснява. От моя страна са само хъмкания и възклицания...

Благодаря му, обещавам да черпя и веднага се обръщам към оперативните:

— Започваме. Но най-напред, Киров, изпрати по една кола тия кутии в лабораторията. Експертите обещаха веднага да се заемат с чашите. Казаха, че бързичко ще сравнят отпечатъците около местропрестъплението с тия тук...

Здравчев гледа към излизащия Киров:

— И им взе отпечатъци?

Подсмихвам се:

— Не, те ми ги дадоха. Няма да станат за съда, но на нас ще послужат — да си изясним някои неща. А после, когато разберем кой кой е... Ще вземем отпечатъци по надлежния ред. И ще ги прибавим към другите доказателства...

— А имаме ли? Защото само приказките на Ботков и някои създания...

— Разбира се, че без доказателства няма да стане. Не сме от компанията на Шерлок Холмс, нашите престъпници не са толкова горди, че като ги хванат, да си признават всичко...

Изправям се пред бюрото и изчаквам влизащия Киров. Той махва с ръка — чашите са заминали...

— Да караме поред. Директорът е вече разследван по линия на икономическата. Пашев, кажи накратко какво намери...

Пашев е във възторжено състояние:

— Далавери... Неголеми, с немного пари, но постоянни... Остави настрана консумативи, ами и какви истории има около дарения — и не само от фондацията. Документите външно са наред, но равнеш ли... Не мирише — смърди... Прекалено самоуверени са били...

— Били? — питам аз...

— Без помощничката не е минало. Няма и как да мине. А следите ѝ са навсякъде — документирани. Лапала е — въпрос няма. И много лесно се доказва... Пък за Григоров — хептен... Просто... Договори, фактури, квитанции — натаманени са, но като за вътрешна проверка. Играли са с някого от тия, дето ги проверява от общината. Иначе — при сериозен поглед... И, като прибавиш оная флашка... А най-явна е измамата с взетите часове. Дребна, обаче... Представи си — редовно се включвал в преподавателския състав и уж вземал часове. Кое то му дава доста облаги — и при отпуските, и при пенсиониране. Плащал часовете на учителката, която вместо него преподавала, но в дневниците е нейният подпис, в главната им книга също. А навсякъде в списъците — Григоров като преподавател...

Вдигам ръка, защото Пашев е и шахматист. А пък те почнат ли да ти обясняват някоя партия — отиде денят...

— Здравчев пък е пресякъл друго престъпление. Ония, братята, се канели да обират компютърния кабинет тук. Попаднали точно когато не трябва, където не бива... Утре, Здравчев, ще ги разпиташ и

— по бързата процедура. Ще питам шефа, но мисля, че няма да е против — нямаме време за тия. А чертичката в отчета и така е готова...

Здравчев кима съгласно. И нему не се занимава с тия кокошкари...

— Остава най-важното — убийството...

Тримата направо се надигат от местата си. Киров дори отива и сяда на перваза — малко чист въздух и успокояващата гледка навън му идват добре. Здравчев е обхванал стола с крака, обърнал го е с облегалката към мен. Пашев ту сяда, ту става...

— Първото, което привлече вниманието ми, беше ножът. Тенеке. Абсолютно менте. Кой ще тръгне да убива с подобен нож, когато у нас под път и над път се продават какви ли не ножове. И ками, и кинжали, и ловджийски, и бойни... Но убиецът е взел ментето... Кое то означава две неща — или няма друг, или...

— Или е жена — казва Киров...

Другите даже не се замислят. Веднага кимат съгласно. Не сме за първа година, имаме представа за психологията. И аз им цитирам думите на експертите. Които са убедени, че това е жена...

— Ударът е нанесен отдолу нагоре. Ако беше с нормален нож — щях да помисля, че е професионален убиец — те така забиват ножа. Никога отгоре надолу, винаги отдолу... Но с тоя нож... Който, впрочем, е извършил чудо — черно, но изключително. Забил се е между две ребра, проникнал е в гръдния кош и е поразил сърцето малко отпред и отдолу...

Здравчев вдига ръка като в училище:

— Събираме ножа, удара, височината и посоката и излиза...

Киров довършва:

— Ниска жена...

Но Пашев е скептик:

— Това — по нашите разсъждения. А доказателства?

И тук излизам на трибуната. Горд — макар че им съобщавам за чужди постижения...

— Няма начин престъпникът да не остави следа. Трябва да си сляп, за да не я видиш. Е, нашите експерти са намерили не една — две следи...

В стаята е тихо...

— Старите чиновне в бившата сладкарница. Обърнати как ли не, нацепили се от времето, със стърчащи цепленки...

— Какво, какво? — пита Пашев, той е градско чадо...

— Абе, в наше цело така викаме на стърчащите отчупени тресчици. Отцепили се — цепленки... Та на едната са намерили малко, много малко парченце плат. НеЙде сантиметър на сантиметър. При това с обратен шев — значи е от подгъв. Бял плат за рокля или пола...

Киров подскача:

— Атанасова... Преди час излезе от тоалетната на втория етаж, стори ми се, че полата ѝ е мокра. И си викам: „Ми с тая дълга пола, де си тръгнала из тоалетни...“

— Тоалетните тук са чисти и сухи — казвам — Но после експертите ще сравнят двата плата...

— И какво? — надига се Здравчев — Убийщата е Атанасова? Мотиви?

Киров се размива.

— Мотиви — стари като света — казва той — Смятам, че е имала връзка с Григоров. Беседвах с двамата учители. Физикът е типичен даскал — това не видял, онова не знае, заобикаля всички преки въпроси, може и да знае доста работи... Но няма да каже... Страхлив, от всичко се бои, пази си мястото...

— Мястото ли? — пита Здравчев...

— Именно... Като разговарях с него, останах с усещането, че има какво да разправа за директора, но... Виж, оная математичка... Тя — математичката, Милиева, тя говори малко особено. Някак си отнесено, като че ли сама разговаря със себе си. Обаче, вижда... Не може да говори, но вижда. И повтори поне два пъти: „Ама питайте оная, дете всеки свободен час виси в дирекцията...“ И завърта очи малко шантаво — но ги вперва към съседния кабинет, она, по английски...

— Тоест — смяташ, че е намеквала за връзка Григоров — Атанасова?

— Какво смятам? Тя направо си го натрапваше... Но — нито дума директно. Нито веднъж не спомена име. Просто оставя впечатление и тича да се скрие зад празнословие...

— Така... Така да е... Но това не е доказателство! Сам разбираш — думите на една... немного адекватна женица не са довод, камо ли

доказателство. И в писмен вид да ги даде — пак не съм убеден, че ще хванат декиш пред съда...

— Но тя е видяла... И Стефанов също... И той е видял... Затова е смятал, че ще измъкне пари... Селяндурски рекет, но е имал някакви доказателства...

— Именно! — прекъсвам го — Курвите, казал на Ботков, винаги си плащат... Но явно тая не е искала да плаща. И се е бояла да не се разчуе. Затова решила да му затвори устата...

— Ох, всичко ни е ясно... Но — като мираж. Виждам го, обаче не мога да го пипна...

Пашев се замисля...

— А сигурен ли си, че е искал да рекетира само Атанасова?

01:30 — 02:00 ЧАСА

И ние също се замисляме. Охраната се възприема от охраняемите като детайл, като елемент от бита. А това са хора — виждащи, мислещи, правещи си изводи хора. И охраняемите твърде често са били смаяни от количеството данни, които имат за тях охранителите...

Съответно — данни, които стават и търговска стока... И могат да се използват за лично облагодетелстване...

Ставам...

— Здравчев, къде са вещите на охранителя?

— Затворени, запечатани в плик. При полицаите са...

Поглеждам телефона си... Времето тече, ние плуваме по бързея и вече виждам пенещата се вода по праговете...

— Здравчев, бъди така добър — вземи ги... Ще се обадя на експертите. Да бъдат готови — да те чакат...

Здравчев стига до вратата и спира...

— Боже, сега се сетих... — после взема едно листче, написва нещо и го слага в джобчето на ризата си — като се върна, ще видим познал ли съм...

Аз се размивам.

— Като си казал — и аз ще напиша какво предполагам, че ще открият... — след което слагам листчето в джоба си. Киров и Пашев ни гледат, после Киров къса листче. С малко забавяне, Пашев неохотно

взема от него остатъка и пише. Те също прибират в джобовете си предвижданията...

Звъня на експертите. Отдавна е минало полунощ, но те са в лабораторията. Обяснявам им какво изпращаме, намерявам им къде да търсят...

Не бих казал, че са рздостни, но ме разбират. Само Аврамов изръмжава:

— И утре да ни осигуриш един ден от шефа...

— Няма проблем... Ще говоря... А натам — знаете...

— От козел мляко... — довършва Аврамов. Нашият шеф, ако се прослави с нещо, няма да е с щедрост и любов към подчинените...

Тримата седим и мислим. Киров се сепва, става и излиза. Връща се след малко с постоянната си плетена чанта. Тя е пак издута. И има защо. Той вади хляб, парче салам — от оня, дето още малко и ще залае, пакетче вафли. Много ги обича и без тях не ходи...

А Пашев отваря три води...

И ето ти вечеря. На очакването. И на известна гордост — все пак, май улучихме правия път. Логика, мнения, размишления — но вече виждаме финала...

2:00 — 2:30 ЧАСА

Мълчим...

Тихо е и навън. Григоров и Маринова чакат във фойето, Атанасова, Милиева, Христов са на третия етаж, полицаите са по местата си. Един във фойето на първия етаж, един на стълбището към мазето, един в другото фойе, двама са на двора...

Шефът със сигурност не спи и поглежда към телефона, Здравчев сигурно е пред лабораторията и от време на време нетърпеливо поглежда вътре, докторът оформя протокола от аутопсията, Перлов пие уиски и, задимил с дебела пура, очаква да види дали ще спрем на чертата...

По-интересно ми е какво мисли Григоров. Вече е рабрал, че директорствуването му е свършило. Може би е загрял и кой го подхлъзна. Със сигурност, обаче, това няма да ни каже официално — ясно му е, че е безсмислено и много, много опасно... Пък и знае, че е дошло време да се разплаща за деребействането. Неофициално

приватизирано училище, невидима власт — поне в района, уважение към директора на такова прословуто школо... Е, всичко си има край...

Атанасова, по всяка вероятност, смята, че се е разминала. Такава хитра е — едни ченгета ли няма да излъже? Примамила Стефанов долу, уж на скрито да му даде парите (колко ли е искал?), забила ножа и... И за нея всичко е свършило. Не би трябвало никой да разбере — тя е толкова умна, такава майсторка на интригите...

Интересно, как ли се е сетила за сладкарницата? И отде е взела ключа? Достъп до него имат само Маринова и домакинката. Да го дадат, за да бъде извършено убийство... Абсурд! И двете са достатъчно интелигентни, за да разберат какво следва... Но да оставят сама Атанасова в стаята... Рита не би го направила — не са толкова близки. Виж, Маринова... Оная е дошла, помолила за вода или кафенце, тая отишла... Възможно... Ще видим — както казал слепецът...

И със сигурност Григоров е теглил трупа нагоре. Нещо ги е накарало да го махнат от сладкарницата... Какво ли?

Предполагам — мисълта на Атанасова колко над нормалните хора стои. Убила е охраника, а после е решила да представи убийството за самоубийство. Ченгетата са прости, ще се вържат лесно... И затова е извикала Григоров... Значи има голямо влияние над него... То — любов, любов, ама когато стане дума за убийство...

И не е успял да я убеди — да оставят трупа в сладкарницата, надали ще бъде открит скоро... Подчинил се е... За което ще има да съжالياва до края на живота си...

Маринова вече е усетила кой какво е направил. Няма начин да не е била в далаверите. Както и счетоводителката. Пашев ще има доста работа. Но той обича подобни истории, когато тарикати се смятат за супераферисти и трупат нагло грешка върху грешка. При него, както сам казва, е като при разплетен шал. Дърпаш нишката и бримката тръгва... До края...

Милиева също мисли. Но със сигурност не за убийството. За нея всичко е свършено — тя е видяла, тя е чула, тя си е казала сама на себе си и пътем на полица... Сега има други грижи. Например — кога ще се прибере, та да изведе пекинеза...

На Христов му е скучно. И, кой знае защо съм убеден, че вече спи. Проснат на дивана във фойето, отворил уста, хърка...

А счетоводителката седи на стола в стаята си и плаче. Била е много сигурна, убедена, че шефът е прикрил всичко... Но тоя полицай, дето рови и вади папка след папка, сравнява файл с файл... И на счетоводителката прозира... Беше...

В точно в тоя момент телефонът звънва...

2:30 — 3:00 ЧАСА

Здравчев...

— Слязох от колата, идвам...

— И защо звъниш? — питам, макар да очаквам отговора...

— Да имате време и купите бутилката с уиски. Познах!

Предполагам — и аз...

— Браво! — викам му — Хайде качвай се, чакаме те...

И тримата вперваме поглед към вратата...

А Здравчев нахлува с гръм и трясък. Ухилен до ушите, размахва листчето си.

— Провериха всичко. И телефона. Извадиха снимките. Ето! — и тържествуващо плесва на масата едно тесте...

Те тук ни срази... Грабваме всеки по няколко снимки и...

Извинете, но няма да ви описвам всичко, което се вижда...

Има дори кадър, на който тая смухлена Милиева се е отпуснала в ръцете на момче — не по-вече от седемнадесетгодишно... Облечена, дори в кожухче — вижда се ясно снегът, но...

Зърваме и Маринова с непознат мъж...

А на едната е Перлов — отваря вратата на някакъв апартамент пред кметницата. Табелката на вратата се чете добре. И на нея пише... Добре, добре — това не е нашата тема...

Най-важните снимки са три. На едната разпознавам входа на кооперацията, където живее Григоров. И двама в гащеризони носят креватни табли по стълбите. Хубави табли, ръчна дърворезба, съвсем същия стил като на мебелите в апартамента му...

Втората е нейде от коридорите на училището. Празно навред, само на преден план се виждат Григоров и някаква млада жена. Снимани иззад палмовидно храстче — изглежда, онова на първия етаж. Григоров я целува — но някак си студено. Тялото му е дръпнато назад, навел се... А при нея се вижда желание да се впие с цяло тяло в мъжа...

Третата е нужната. Григоров и Атанасова. В някаква класна стая. Малка стая. Различавам няколко чина, учителска маса, зад нея голям диван. Къде ли е? А на снимката... Ученическа му работа... Или искрена любов на вдетинени възрастни...

Застинали, вкопчени... С дрехи, но от снимката лъха толкова еротика... И, бих казал, ако не е последната спирачка на разума, след минута на пода ще се търкалят две тела... Немлади, далеч от класическата красота, обаче лъхаци на адския любовен пожар...

— Е — казвам — Това е... Григоров и Атанасова... Имаме отпечатъци, имаме парчето плат, имаме свидетелите, имаме снимката... Тоест — има причина, има мотив, има и възможен убиец, както и съучастник...

Здравчев се смее, усмихва се Киров, дори Пашев се е развеселил... Краят е видим...

— Впрочем, — казва Здравчев — ето моето листче...

И го показва — на него пише: „Ст. е заснел П. и А.“...

Бъркам в джоба. На моето листче има две думи: „Компрометиращи снимки“. Киров е написал: „Рекетирал е със снимки“, Пашев — „Атанасова и Григоров са били любовници, има снимки“...

Споглеждаме се... Такова единомислие... Но е обяснимо — вече сме на финалната права. Остава последният спринт и...

— Киров, извикай всички...

Ние заемаме местата по поредварителна уговорка — Здравчев до вратата, Пашев от другата страна, аз пред бюрото. Киров довежда цялата група — Григоров, Атанасова, Милиева, Христов, Маринова, счетоводителката, която виждам за пръв път, даже домакинката се появява...

Извиквам Киров и му давам последната снимка. Шушна му, после той излиза заедно с домакинката...

3:00 — 3:30 ЧАСА

— Е, — казвам аз бавно плъзгайки поглед по групичката — Тази вечер е бил убит Стефанов. Охранителят, когото повечето не познавате. Макар че си е изкарвал нелоши пари от вас...

Тишина...

Почти всички гледат някъде далеч от мен...

— А е имало защо да се плаща... Нашият колега направи бърз оглед на документацията около даренията от фондацията. Интересни неща излизат там. Благородни дарения, помощ за децата... И за някои възрастни... Например, от последната пратка една част е отседнала в дома ви, господин Григоров...

— Това е по моя поръчка — реагира веднага той — Поел съм задължение към мебелната фирма, не към фондацията. И ще си платя всичко...

Кимвам на Пашев:

— Мебелите получавате официално от фондацията — казва той и методично сочи внезапно появилите се в ръцете му документи — Никаква пряка връзка с мебелната фирма. Тя изработва поръчката, дава я на фондацията — срещу определена сума, фондацията я завежда като дарение на училището и... Мебелите отиват у вас. Затова и документацията уж е наред, а някои неща липсват. Но пък ги има във фондацията — и обръща компютъра на бюрото към всички — Ето... ето... ето...

— Засега, господин Григоров — казва аз бавно — се очертава злоупотреба за няколко хиляди лева. Проблемът ви е, че има още документи... Както и друг проблем, но свързан с убийството...

Здравчев прави крачка напред:

— Госпожо Милиева, утре... Всъщност, днес — ще ви чакам в управлението. Има да поговорим за някои доста неморални и непрофесионални случки и събития от живота и работата ви...

Милиева мълчи, после изхлипва, пак замълчава... Изпаднала е в ступор. Очаквам истерията, но явно ще е със забавяне...

— Госпожо Маринова, — продължава Пашев — ще се срещнем с вас в другиден. Пак по линия на даренията. Припомнете си всичко, има доста да разказвате... Засега — като свидетел...

Маринова вдига глава, опитва се да каже нещо, после изведнъж разбира, че ситуацията не е добра, но е възможно и по-зле да стане...

— Най-важното — казвам аз — убийството. Стефанов не е бил ангелче. Небогат, без никакви таланти, искащ да живее добре, но нежелаещ да влага труд и разум в работата. И затова отначало пробва с опити за кражба, а сетне — тъй като от училището малко има какво да се краде, с рекеторство...

Седящите на столовете се размърдват и започват да се оглеждат...

— Чудите се кой още, освен вас, е рекетиран? Всеки, който се е струвал добра плячка на Стефанов. И госпожа Маринова, и госпожа Милиева... — те се заглеждат нейде към тавана — И господин Григоров и госпожа Атанасова...

Бързи погледи от всички към двамата. Атанасова мълчи, Григоров се е стегнал — вече има обещано следствие, полека претръпва...

— Не ни е работа да обсъждаме интимния живот на нормални възрастни хора. Но, когато финалът му е престъпление...

— Нищо не съм направила! — изкрещява Атанасова — Цял живот работиш, раздаваш се, искаш поне малко да поживееш, а се появяват разни...

— Кои „разни“, госпожо? Полицайте? Или рекетърът?

— Какво като го обичам? Обичам го... обичам го — тя наистина изпада в истерия. Махвам с ръка към Пашев, той ѝ подава шишенцето с приготвения амоняк. Атанасова вдъхва рязко, закашля се, по лицето ѝ тръгват сълзи. Дали от амоняка, дали от преживяването...

— Вашата любов не ме интересува — продължавам аз — Ако не беше предпоставката за убийството. Стефанов ви е забелязал. Не е било трудно, в училището са се носели слухове, вие сте изпаднали в онова особено състояние, когато влюбеният се мисли за много хитър и прави елементарни грешки в поведението...

В този момент влиза Киров и очертава с палец и показалец голямо О...

— Къде? — питам го — Казвай, всичко вече е ясно...

— На първия етаж, в малкия коридор. Било е занималня, после вкарват нов диван и хладилник. Любовно гнезденце — дори чаршафи има в шкафчето. А хладилникът — ум да ти зайде. Напитки, мезета...

Григоров разбира за какво говорим и... Боже, нима е възможно? Лека червенина плъзва по бледите бузи. Атанасова изобщо не слуша... Другите са наясно, че училищната тайна вече е станала част от обвинението...

— Нямам представа как ви е заснел Стефанов. Но снимката е налице. Предполагам, че е пазил оригиналите в телефона си, вадел е копия и ви е рекетирал подред. От когото — колкото...

Пискливият глас на Милиева прозвучава като свирка на локомотив:

— На мен ми взе два пъти по 500 лева... Гадина мръсна... А от момчето получи смартфон...

— Даааа... — казвам...

Останалите мълчат...

— На вас колко ви поиска, госпожо Атанасова?

Тя спира да хлипа и казва с неочаквано спокоен глас:

— Оня ден ми показа снимките и заяви, че ще ги пусне в интернет, ако не му дам поне 1 000 лева...

Снимките? Тя говори за снимки? А в телефона има само една, свързана с нея? Значи, някъде се крият още бомби със закъснител?

— И вие го убихте...

— Не — казва Атанасова — Предложих му 500 лева и да унищожи снимките пред мен. Отказа. Заяви, че му трябва пари... И се наложи...

— Взели сте ключа от кутията, която се пази при помощник директорката. Често се отбивате при нея, тя ви приема — любовница на шефа сте. Помолили сте за нещо...

— Кафе — казва Маринова — Сега разбирам защо друг път идваше с чашка в ръка да изпушим някоя цигара на скрито, а онзи ден ме помоли да ѝ донеса кафе от учителската...

— И после, госпожо Атанасова, сте намислили — убивате го в старата сладкарница и оставяте трупа там. Кое и се опитвате да направите. От вас вземате ножа за рязане на хартия. На външен вид е красива, двуостра кама. Само че е менте. Ламарина. И сте имали късмета — Стефанов влиза в сладкарницата, вие забивате ножа... Точно в сърцето... Но — тогава осъзнавате, че сте сгрещила. Смятала сте сладкарницата за достатъчно голяма да побере трупа. Обаче, чиновете са били много, тялото едва се е побрало на пода. Прескачате го — в тоя момент полата ви леко се задържа. Не можете да видите, но частица от нея остава на чина. И, залитайки, докосвате трупа. Оцапвате полата. А тя е от любимия ви вид — широка, ветрееща се, съвсем неподходяща за подобни дейности...

Киров се обажда:

— Напразно цапахте полата с вода. След малко експертите ще я вземат и ще излезе наличието на кръвта...

Атанасова поглежда към долния край на полата си. После пак се заглежда в прозореца...

— И тук влиза в играта Григоров. Разбрала сте, че няма как да укриете трупа, вие решавате да си създадете алиби. Казвате на Григоров, той симулира заминаване с колата, паркира я в насрещната уличка, влиза през отдавна неползвания вход към мазето. И извличате трупа към площадката... Публично, но — вие сте с алиби и двамата. Забравяте едно — по това време в училището има малко хора и това откроява всеки присъстващ. Няма как да се скрие човек — особено по тия големи и пусти коридори... А натам... Опити за скриване, опити за отклоняване, опити за лъжи...

Свърших... Какво повече да им кажа? Утре ще са разпитите, протоколите, адвокатите, после съдът...

Това явно го разбират всички...

И затова Григоров скача рязко, блъсва Здравчев, дърпа вратата и удря с нея Пашев. После тича навън...

— Здравчев, след мен! — изкрещявам — Киров, стой тук!

Пред вратата е Милчев, който виждайки бягащия Григоров, се втурва след него. На две крачки пред мен...

Директорът тича по стълбите... Трети етаж... Четвърти...

Във фойето има изправена дървена стълба, водеща нагоре. Мята се на нея, по маймунски излита през неголемия отвор към покрива. Следвам го. Забавям за малко на върха — да не ме чака отгоре. Надничам...

Григоров стои на ръба на покрива и гледа надолу...

Не е високо, но е достатъчно... Достатъчно за спасение от ареста, съда, всеобщия позор...

— Григоров, не прави глупости... Григоров, имаш жена, деца... Свидетел и съучастник си, не си убивал, децата ще те чакат...

Той изобщо не ме чува. Нощта е лунна, наоколо е почти видимо. Малката фигура гледа надолу...

До мен излизат Киров и Милчев. Стоят до отвора, не позволяват никой да се появи там...

— Григоров...

Директорът се обръща:

— Какво разбираш ти? Ченге... Аз имах власт, имах пари, имах уважение... И сега... Заради теб...

След което скача напред...

Не пада, а скача — самоуверено, както е живял...

Ударът е глух, далечен, но някак си звънтящ...

Поглеждам, внимателно надничайки. Тъмна фигура лежи по очи до пилона за знамето. Към нея тича полицаят, който охранява двора от тази страна.

— Не допускай никого! — извиквам му.

3:30 — 4:00 ЧАСА

Натам е познатото. Атанасова е откарана с белезници в управлението, останалите си тръгват — всеки по свой път, със свои мисли, със свои очаквания...

Обаждам се на шефа. Докладвам...

Той е недоволен, че сме изпуснали съучастника на убиеца, доволен, че Григоров няма да се окаже пред съда, недоволен, че все пак ще се говори за него и фондацията, доволен, че няма никакви линии към хората, от които той се бои...

— Иди се напи — казва ми кратко — Утре искам докладите. И — при следователя. Натам той ще ти каже какво ще правите...

— Утре ли?

— Днес!!! Не се прави на неразбрал. До десет има време — ще се напиш, ще дойдеш... А вечерта ще наваксваш...

Затварям. И казвам на колегите:

— Ами... Кой накъдето е... Голяма почивка — чак в десет да сме в управлението...

Пашев въздиша — той живее в краен квартал. На Здравчев и Киров е по-лесно — къщите им са в Стария град...

А аз...

Нали ви казах — пред мен е училище „П.П.Славейков“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.